

Träff 5

Att gå vidare

Träff 5

Att gå vidare

Välkommen

Hälsa alla välkomna.

Inledande runda

Låt var och en berätta i max 3 minuter var vad han/hon tänkt sedan förra gången.

När alla berättat kan ni småprata lite en stund om likheter och skillnader i era berättelser.

Den gemensamma spelplanen

I bilagan "Den Gemensamma Spelplanen – en introduktion" finner ni en beskrivning av en modell för att skapa en gemensam bild och ett gemensamt språk för förhållandet mellan process och struktur i en verksamhet. Modellen är skapad av Swedish Empowerment Center (Empowercenter) som är en organisation som sedan år 1990 arbetat med att utveckla empowermentpedagogik och tillämpad det i arbetet med olika målgrupper. Empowercenter har även skapat 7TJUGO® som är en kombination av grundutbildning i empowermentpedagogik och ett konkret och flexibelt material att använda i arbetet med olika målgrupper. Fokus ligger på personlig utveckling och förändringsprocesser.

I modellen Den Gemensamma Spelplanen namnges fyra sidlinjer: Mål, Resurser, Kommunikation och Förhållningssätt.

Förslag på reflektionsfrågor:

- Hur förs samtalen på Er enhet om ovanstående "linjer"
- Är det tydligt hur resurserna ser ut, vilken målsättning er verksamhet har, hur vi ska agera mot varandra i personalen och hur vår kommunikation ska se ut?
- Vilka styrkor respektive brister ser Du?

Paus

Att gå vidare

Be deltagarna sätta sig bekvämt tillrätta medan Du läser texten "Att gå vidare" av Tomas Boström, se bilaga. Dela gärna ut texten till deltagarna. Om det känns bekvämt kan deltagarna läsa ett stycke var.

Förslag på reflektionsfrågor:

- Vad berörs Du av i texten?
- Vad vill Du lämna bakom Dig för att kunna gå vidare?
- Finns det något i Ditt förflutna Du behöver omfamna med barmhärtighet för att gå vidare?
- Hur kan man göra det?
- Vad innebär det för Dig att vara som ett barn?

Tankeboken

Möjlighet för deltagarna att skriva ner tankar, insikter, citat och reflektioner efter dagens samtal eller från studiecirkeln som helhet.

Brev till mig själv

Dela ut blanka papper och kuvert till alla deltagarna. Be dem skriva sitt namn och sin adress på kuverten. På pappren ska de skriva ett brev till sig själva med tankar, uppmaningar, uppmuntran eller annat som de vill säga till sig själva. Var tydlig med att ingen förutom de själva kommer att läsa breven. Ledaren samlar ihop kuverten och förvarar dem säkert i tre-sex månader för att sedan posta dem till adressaterna.

Avslutningsrunda

Nu avslutar vi vår studiecirkel, och vi gör det genom att låta var och en få möjlighet att säga något till sig själv och något till gruppen. Använd gärna ett fokusföremål.

ATT GÅ VIDARE

(Idébild: Skyddsängeln)

Livet är en säregen kombination av arv och miljö, av samlade erfarenheter och fromma förhoppningar, av krav som ställs och friheter man ändå tar sig, av minnen som sätter sin prägel och nya vägval man ställs inför.

Livet är de möten man drabbas av, men också de mötesplatser man valt att undvika. Livet är de sår som läks, men också helheter som går sönder. Livet är de minnen som lockar fram ett leende, men också mardrömmar som aldrig riktigt vill släppa greppet. Ljuset finns där, men också skuggorna. Tryggheten finns där, men också tvivlet. Tron på att nästa steg trots allt ska bära och tveksamheten. Varje liten enskild pusselbit verkar ha sin bestämda och avgörande plats i helheten. Livet är en massa skärvor som, på något oförklarligt sätt, ändå fogas samman till den skål som kan rymma det. Evigheten ryms i ett ögonblock liksom varje liten stund bär sin bild av tidlöshet.

Det kan vara en doft som plötsligt påminner om den famn man gärna gömde sig i när man var barn. Det kan vara en blick som påminner om det avsked man inte var mogen för. Det kan vara ett ord man aldrig mer i hela livet vill höra eller en beröring man minns med en känsla av äckel och avsky, en ton som sjunger harmoni när allting annat känns så förfalskat, en smak man kommer ihåg från sitt allra lyckligaste barndomsminne. Allt är på något sätt relaterat till varandra. På gott och ont. Livet är vad livet är, en skål fylld till bredden med alla de erfarenheter som gjorde det till vad det blev.

Man kan äga sitt namn och sitt personnummer, men frågan är om man kan göra anspråk på så mycket mer. Kan man äga livet? Vi säger ibland att "Livet är en gåva". Frågan är om det inte istället är så att jag är en gåva till livet. Jag är ett bidrag till den ofantliga, gränslösa, eviga helhet som är Liv. Mitt pulsslag är del i det stora flöde livet är. Mitt andetag är delaktigt i den stora in- och utandningen. Jag är där också viktig, delaktig, räknad med. Utan min pusselbit skulle helheten framstå som ofärdig. Mitt vägval påverkar inte bara mig, utan också helheten.

Någonstans finns det ett litet barn i mig, också i mitt förvuxna jag. Ett litet barn som är jag själv. Växtkraften i ett barn finns där, men också hjälplösheten. I barnskapet finns vårt ursprung, vårt sammanhang, men också vårt mål. Övertygelsen över att vara relaterad till ett sammanhang. Men där finns också utsattheten, sårbarheten.

I kristendomen är barnet inte bara ett hopp för framtiden. Barnet har ett alldeles unikt värde i sig självt. Barnet i sig och barnskapet är målet för livsvandringen. Den omvända ordningen. "Himmelriket tillhör sådana som de", säger Jesus i Matteusevangeliet 18. "Om ni inte omvänder er och blir som barnen, kommer ni aldrig in i himmelriket. De som gör sig själva små som det här barnet är störst i himmelriket. Den som i mitt namn tar emot ett sådant barn tar emot mig." Det handlar inte om vuxenlivets förnekelse. Det handlar om att våga bejaka barnet man innerst inne är och med barnet våga gå vidare.

Text: Tomas Boström